

Arrest

nr. 179 439 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit van Tibetaanse origine te zijn afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC) en na zijn vlucht uit de VRC deel te hebben uitgemaakt van de Tibetaanse diaspora.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 156 770 van 20 november 2015 omdat hij ten opzichte van Nepal geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt en hij niet aantoonde in Nepal een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een door het Bureau van Tibet geattesteerde kopie van zijn "Groen Boekje", een kopie van een aanvraagbewijs voor een "Groen Boekje" met een gekopieerde stempel van datzelfde bureau en van het Financieel Departement van de Centrale Tibetaanse administratie (CTA) in ballingschap, een kwitantie van datzelfde bureau in verband met de betaling van een bijdrage en de vermelding van het verlies van zijn "Groen Boekje", een attest van het Bureau van de dalai lama (New Delhi) dat stelt dat hij nooit een 'Identity Certificate' (IC) heeft aangevraagd, de kopie van een postpak, een statement van de 'Kalon Tripa' (eerste Minister) over de 53ste verjaardag van de Tibetaanse Nationale Opstanddag, en een schrijven van verzoekers raadvrouw d.d. 24 juni 2016 met in bijlage een oud en een recent Green Book, getuigenissen van diverse personen die ofwel reeds de Belgische nationaliteit hebben ofwel als Tibetaanse vluchteling werden erkend en die samen met verzoeker zouden hebben gestudeerd aan de Tibetan Children Village School, een brief van 20 januari 2016 van verzoekers huidarts T.W. ter adstructie van verzoekers psychische problematiek, en een attest van het Bureau of his Holiness the Dalai Lama d.d. 24 februari 2016.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 156 770 van 20 november 2015 werd besloten dat verzoeker geen vrees voor vervolging ten aanzien van Nepal aantoonde en gelet op de vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hieraan afbreuk doen of een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoeker, daargelaten zijn verklaringen, argumenten en documenten aangaande zijn voorgehouden Tibetaanse origine, Chinese nationaliteit en verblijf in India, niet aantoonde in Nepal persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Een verwijzing, zoals verzoeker in casu, naar algemene informatie omtrent de situatie van Tibetanen in Nepal, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij verschillende nieuwe documenten heeft ingediend zodat er een nieuw onderzoek moet gevoerd worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting in gebreke blijft de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontkrachten. Zij beperkt er zich immers toe tot het louter stellen dat zij nieuwe documenten heeft ingediend zodat er een nieuw onderzoek moet gevoerd worden, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de door de commissaris-generaal gedane bevindingen omtrent deze documenten en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond. Zo werd in de bestreden beslissing het volgende vastgesteld:

"(...)Verder maak ik bij deze documenten een aantal fundamentele kanttekeningen die de bewijskracht ervan op zich al ondermijnen.

*De door het **Bureau van Tibet geattesteerde kopie van uw "Green Book"** heeft geen waarde als deze kopie niet begeleid is van het originele document. Uw verklaring hiervoor bij de dat het origineel zich bevindt bij het Bureau van Tibet in Brussel en dat u een aanvraag moet indienen om het origineel te verkrijgen is louter een blote bewering. Ik zie ook niet in waarom u uw origineel "Green Book" niet zou kunnen neerleggen. Evenmin zie ik in waarom het Bureau van Tibet in Brussel u het origineel niet kan meegeven als zij er een kopie van kan maken. Bovendien merk ik er over op dat u 5 april 2016 stelde dat u binnen de zeven à dertig dagen in het bezit zou zijn van uw origineel "Green Book" (DVZ verklaring punt 17). Meer dan twee maanden later hebt u echter dit origineel "Green Book" nog steeds niet neergelegd.*

*Over de **kopie van een aanvraagbewijs voor een nieuw "Groen Boekje"** met een gekopieerde stempel van datzelfde Bureau en van het Financieel Departement van de Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap merk ik op dat kopieën slechts een heel geringe bewijswaarde hebben en enkel in die mate dat geloofwaardige verklaringen ze begeleiden. Zoals in mijn beslissing en in het arrest van de RvV ertegen tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag is dit hier niet het geval. Ik verwijs tevens naar bovenstaande vaststelling over het niet neerleggen van het origineel van uw "Groen Boekje".*

*Over de **originele kwitantie van het Bureau van Tibet** in verband met de betaling van een bijdrage en de vermelding van het verlies van uw "Groen Boekje" verwijs ik eerst en vooral naar bovenstaande twee vaststellingen die op zich de bewijswaarde van deze kwitantie ernstig ondermijnen. Verder merk ik er over op dat ze niet is afgestempeld.*

Verder merk ik over de documenten die u neerlegt in verband met uw "Green Book" en waaruit zou kunnen blijken dat u vroeger over een "Green Book" beschikte maar het bent verloren en nu een nieuw aanvroeg uitdrukkelijk op dat u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag verklaarde niet over een "Green Book" te beschikken (CGVS p. 9). Ik stelde in mijn beslissing over uw eerste asielaanvraag dan ook dat het, gezien Tibetanen overal ter wereld een "Green Book" kunnen aanvragen in de kantoren van de Tibetaanse overheid in ballingschap, het heel merkwaardig was dat u er geen had. Uw verklaring hiervoor beperkte zich ook tot dat u er niet veel aandacht aan besteedde. Verder was u amper op de hoogte over dit document en wist u er enkel over te stellen dat het een soort identiteitsbewijs is. Meer kon u er niet over vertellen (CGVS p. 9). 4. Ik stelde in mijn motivering over uw eerste asielaanvraag hierover dan ook dat ik uw desinteresse in dit document en bijgevolg in de Tibetaanse gemeenschap uw Tibetaanse afkomst verder in twijfel trok. Gezien ik in mijn beslissing over uw eerste asielaanvraag al motiveerde dat u geen enkel (geloofwaardig) document neerlegde ter staving van uw beweerde nationaliteit, uw beweerde Tibetaanse herkomst of afkomst en uw beweerde Chinese nationaliteit en in het licht van voorgaande en bovenstaande vaststellingen over de documenten in verband met uw "Green Book" kan ik dan ook niet aannemen dat deze documenten en het originele "Green Book" waar ze naar zouden moeten verwijzen op uw persoon van toepassing zijn.

*Over het **originele attest van het Bureau van de dalai lama (New Delhi)** dat stelt dat u nooit een "Identity Certificate" (IC) hebt aangevraagd, stel ik ten eerste vast dat de uitreiking van dit attest gebeurde op basis van het "Green Book" waar bovenstaand sprake van is. Ik moet omwille van de vaststellingen er over de waarde van de inhoud van dit attest dan ook ten sterkste relativiseren. Bovendien, gezien tevens de uitgebreid vastgestelde onaannemelijkheid van het feit dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap in India (of Nepal) zou behoren is het al dan niet bezitten van een IC voor u niet relevant, zoals de RvV in haar arrest tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag al duidelijk stelde (zie boven). Bovendien merk ik op dat u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag niet eens wist wat een IC ("Yellow Book") was noch wat een RC ("Registration Certificate", Indische verblijfsvergunning voor Tibetanen) was (CGVS p. 8), wat op zich al een element vormde in de onaannemelijkheid van uw Tibetaanse afkomst (en van het feit dat u tot de Tibetaanse*

ballingengemeenschap in India zou hebben behoord). Dat u dan nu ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag een attest neerlegt dat stelt dat u niet over een IC beschikt is dan ook uitermate bevreemdend. Ik kan dan redelijkerwijze ook niet anders dan besluiten dat ook dit attest niet op uw persoon van toepassing is.

Over de **kopie van het postpak** stel ik tevens vast dat het louter een kopie is waar bovenvermelde opmerkingen hierover ook op van toepassing zijn. Bovendien bewijst het origineel van dit postpak louter dat de geadresseerde post ontving uit India. Over de inhoud van dit postpak vermeldt dit document niets. De inhoud van de **kopie van de statement van de "Kalon Tripa"** draagt niets bij aan de ondersteuning van uw asielrelaas. Ze gaat louter over algemene politieke zaken binnen de Centrale Tibetanse Administratie (CTA) in ballingschap.

Gezien dit uw tweede asielaanvraag is, wijs ik er hier ten sterkste op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Ik mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, afkomst, herkomst, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u mij te misleiden over afkomst, herkomst en nationaliteit. Dergelijk gedrag is duidelijk niet in overeenstemming met dat van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht uit vrees voor vervolging, voor een schending van zijn fysieke integriteit of voor zijn leven.(...)"

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de door verzoekende partij neergelegde documenten niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS